

2004

XLIII. ŠP (28.–30. 5.)

Opět s podtitulem „divadlo v pohybu“ a pod patronací města Písku. Zúčastnilo se šestnáct souborů, ale dalších šest původně navržených programová rada nepřijala, a nakonec ani královéhradecké DNO a DeFacto Mimo z Jihlavy přijet bohužel nemohly. Hrálo se tradičně v Divadle Pod čarou a DFŠ, prostor kulturního klubu stále ještě nebyl k dispozici.

Hlavním rysem inscenací byla podle recenzenta Vladimíra Hulce existenciální témata. Přehlídka začala depresivní inscenací **Thlústá** pražského Divadla 3+1 (scénář a režie Karel V. Dlabáč), tezovitou a „bez magie či autenticity prožitku“, v níž se mladé protagonistky (Lišková, Magdová, Mikanová) pokusily vykřičet své bolesti. Avšak herecky (i režijně) to bylo nad jejich síly. Hrálo se v pátek, první den přehlídky a hned dvakrát, dopoledne pro školy – a před publikem nikterak vstřícným. Inscenace souboru Dialog Plzeň s názvem **Přelet** (režie Michal Hecht) inspirovaná Keseyho románem a Formanovým filmem vznikala po několikalet v Hechtově „šumperské dílně“ – soubor technicky připravený, pohybová pantomima, němohra v otevřeném prostoru a diváci jako součást děje. Opět spíše tezovité sdělení bez intenzivnějších emocí, které by diváka zasáhly. Opět červenokostelečtí Černí šviháci, samorostlý soubor Josefa Tejkla, po loňských a na mnoha přehlídkách i v cizině vavříny ověčených *Amatérech* přivezl tentokrát nový opus svého principála **Solný sloup**. Představení syrové a drsné, inspirované jarmarečním divadlem a pokleslým hospodským humorem. Hlavní však byl postoj, energie, nasazení a zpracování dokonce „tak absolutní, až to dech vyrazí: kabaret, politický pamflet, škleb až na dno“. Českotřebovská Umělecká skupina Triarius představila **Vánoce u Ivanovových** podle Alexandra Vveděnského, inscenaci režijně i herecky umně přetvořenou do výtvarně náročného divadelního jazyka. Vystoupil v ní i režisér Filip Nuckolls. A událostí ročníku se stalo představení plzeňského souboru Tyan podle textu Romana Sikory **Antigona: Odjezd!** (režie Roman Černík), mj. také díky využití audiovizuální a počítačové techniky, propojením několika divadelních forem a náročnou scénografií – byť „oproti Švihákům jí chybělo osobní ručení a oproti Triariu zvládnutí základního hereckého řemesla“.

Nový pražský soubor Teatro Tempesta přivezl inscenaci **Lidská řeka** (Andre Jolles, Benedetta Reuter & Teatro Tempesta), pohybové divadlo výlučně pracující s tělem, hlasem a světlem. Herci různých národností na prázdném jevišti, nazí i oblečení, hrají o svých bolestech a frustracích – „po dlouhé době soubor, čerpající z poznatků pohybových divadel sedmdesátých a osmdesátých let“. Dividýlko Slaný představilo inscenaci plnou slovních hříček a hlášek zahrnutých už v názvu **0,1 kg Meronu aneb Kšeft umírající matky češtiny** (Edgar A. Lán Pole a Milan David), v níž by „desetkrát méně slov a vtipů bylo desetkrát více divadla“. Krátkou rituální inscenaci předvedlo Divadlo (bez záruky) Praha. Jeho **Ramon** (Sergi Belbel, režie Simona Bezoušková) nabídl přesnou interpretační práci pohybovou, slovní i výtvarnou, navíc objevil dosud neuváděného španělského dramatika. Soubor Špatně zabržděno z Velkého Meziříčí přijel s divadelní poezií ze „smyslných“ veršů Františka Halase s názvem **Thyrsos** (scénář a režie Zdeněk Šturma z brněnského ÚstaFu) – „pikantní erotiku z nejmladšího básnického období však inscenoval s jistým ostychem až bázní“. Původně hříčku k pobavení přátel přivezlo Divadlo Prádelna z Rosic, hru svého režiséra Pavla Strašáka **Misionáři**, jakýsi divadelní sitkom, vtipný, hravý a spontánní; na vážnější notu hrálo Divadlo na kraji z Nového Jičína inscenaci **Srdce** (režie Věra Matýsková) inspirovanou taneční pantomimou šedesátých let – „představení pohybově jemné a výrazově citlivé, byť patetické a také poněkud rozpačité“.

Za „krásného šílence“, jak píše Hulec, označil jeden z diváků královéhradeckého Zdeňka Vrágu, herce divadla Jesličky. Ten v sólovém „horolezeckém prvovýstupu“ zaníceně recitoval *Popis lázní Kuks v Čechách, patřících jeho říšské hraběcí excelenci hraběti von Šporck* (Gottfried Benjamin Hancke), a to s nadhledem, okouzlením a osobitou ironií. A vtipnou jarmareční skořápkovou rakvičkárnu *Vajce* sehráli Petar (Petr Prokop) a Ondar (Ondřej Cihlář) z Vostošky, divize Teatro Piccolo Primitivo. Potěšili s ní už nejen festival, ale jak to bývá, improvizovanému divadlu se občas nezadaří...

Východočeská Společnost Dr. Krásky svou velmi volnou a velkorysou dramatizací Verneova románu *Blíží se den, kdy vás budu milovat / Paris au XX. siècle* (režie Petr Lanta) na téma sváru umělce a technokrata přesvědčila opět Lantovým „specifickým výtvarným gestem a mimořádnou režijní imaginací“, byť s hereckými rezervami. Studio Dagmar z Karlových Varů se v ambiciózní recitační a pohybové autorské koláži Matěje Samce a Hany Frankové *Král William, drama synů a dcer* potkalo s texty Williama Shakespeara, zatím však jen na úrovni hereckého cvičení. A na závěr přehlídky hrál soubor Prvobytně pospolná společnost z Prahy kabaret *Kterak rychle pojídati různé druhy ovoce a zeleniny* (ukázkou z muzikálu *Lenin* v režii Vratislava Kadlece a Ivany Myškové), inscenaci lehce připomínající sklepácké *Besídky*, spíše ale jako „neumělou (a neumětelskou) školní besídku“; nu, i takový může být „mladý“ Šrámkův Písek, jak píše Hulec.

Představení na rozborových seminářích hodnotili Vladimír Hulec, Peter Janků, Zdeněk A. Tichý, Karel František Tománek a René Vápeník. Vyšlo jediné číslo zpravodaje a pouze s informacemi o inscenacích dodanými soubory. Pro internetové vydání externě připravil hodnocení Lukáš Nozar, bohužel ale uveřejněno nebylo, existuje pouze v archivu ARTAMY. A všechna představení natáčel na video Štěpán Filčík. O doprovodném programu, jistě opět velmi bohatém, není tentokrát zmínka, i v dokumentaci schází...

„Pojď, pojď, Calliope, pomoz mi pero ostřit, pomoz mi lázní šarm tu po zásluze prostřít“ – tak básnil Zdeněk Vrága Gottfrieda Benjamina Hanckeho během svého sólového výstupu *Popis lázní Kuks v Čechách*. Totéž mě napadá, mám-li podat zprávu o letošním Šrámkově Písku, v pořadí již 43. ročníku národní přehlídky divadla v pohybu. Účastnilo se jí šestnáct souborů či jedinců s vesměs pozoruhodnými inscenacemi, a hlavně v každé o něco šlo. A to něco nebyvalo nic menšího než život, smrt, bolest, erotika, touha, zoufání či (občas) okouzlení, láska a naděje. Divadlo v Písku letos nabídlo téměř výhradně existenciální témata zpracovaná rozdílným, ale vždy současným divadelním jazykem, mnohdy vysoce nad rámec amatérského divadla. (Hulec, Vladimír. *Té lidské řeky proud*. AS 2004, roč. 41, č. 3, s. 18)